

que els més importants perteneixen a ordres religioses, el qual significa una altra dificultat, donada la situació actual i el mateix passa en termes més absoluts amb els reformatoris d'un i altre sexe, perquè el gros públic ignora que aquesta mena d'establiments, si han de tenir una eficiència mínima, resulten caríssims i davant d'això creiem fonamentadament que si no s'interessa la filantropia particular—per conveniència social—a l'obra generosa de protegir al desvalgut, readaptar al inadaptat per deficient, protegir-se, protegint al psicòpata antisocial i guardar-se del pervers instintiu, que tot això significa aquesta llei, ni l'Estat, ni la província, ni el municipi podran resoldre aquest magne problema que, repetim, necessita de l'esforç mancomunat de tots.

No depèn, com creu l'esmentat professor de dret penal, l'eficàcia de la llei, dels òrgans d'aplicació immediata que són els magistrats que ell considera que, actualment, malgrat la seva honestedat, no són prou competents per a comprendre el que és l'estat de perillositat. A jui nostre, dependrà primordialment aquesta eficàcia de la manera com funcionin les institucions que han de portar a terme les mides de seguretat i de la selecció que es fassi dels enjudiciats que si no es té en compte el criteri biologic els resultats seran molt mitjans i tornarem a caure en els defectes de l'escola repressiva segons la qual no es pot fer res contra el delinqüent mentre no s'hagi consumat el delicte. Postulat molt inferior al defensat per Lombroso (13) i l'escola positiva. Sota aquest aspecte creiem millor la llei belga per la durada de la retenció i pel procediment.

Aquest defecte de la nostra llei obeeix al criteri—encara que modern i enquadrat per les doctrines de la defensa social—excessivament jurídic de la ponència, la qual, saturada de prejudicis legals—tal vegada justificats pel retrac evident del nostre país en ordre a aquestes matèries i per la suspicàcia del poble davant la possible interpretació, diem-ne picaresca, que es podria donar enfront de certes persones poc grates als cacics governatius o administratius si l'interpretació de la llei no es fes en termes solemnement judicials (14), no ha sabut imprimir un sentit de major modernitat a la llei, donant una intervenció directa al psiquiatra, almenys en les apelacions, ja qui, si bé la llei d'Enjudiciament criminal preveu en els seus articles 380 i 381 la possibilitat d'assessorar-se per mitjà d'un metje forense quan el